

leténél. Ennek oka nem abban keresendő, mintha a katonatiszti pálya iránt ma már nem mutatkoznék olyan rokonszenv, mint ezelőtt, hanem abban rejlik az ok, hogy a *felemelt légénységi létszám, meg a közeljövőben bekövetkező két éves katonai szolgálat több oktató tisztet igényel.* Köztudomású, hogy a hadvezetőség még az altiszteket is továbbszolgálatra igyekszik rábínni, mert a felemelt légénységi létszámmal a mai tovább-szolgáló altisztek száma nem arányos.

A szegedi helyőrség egész tisztikara élénk érdeklődéssel várja most a miniszter rendeletét, amely a közeli napokban fog megérkezni. A rendelet úgy szól, hogy a visszamaradni szándékozó egyéves önkéntesek önkéntesi évük letelte után a tiszti vizsga sikeres letételével nyomban mint *aktív őrmester, kadetaspírás szerepel és azok a tartalékos tisztek pedig, akik aktiváltatják magukat, ép úgy haladnak elő a rangfokozatban, mintha önkéntesi éveiktől kezdve megszakitás nélkül szolgáltak volna, ami alatt az érthető, hogy a civil életben eltöltött idő is aktív szolgálati időnek számít.*

A belügyminiszternek és a honvédelmi miniszternek a tartalékos tisztek aktiváltatására vonatkozó rendelete kétségkívül Szegeden is élénk feltűnést és sokakban örömet fog kelteni, mert köztudomású, hogy a városban sok olyan tartalékos tiszt van, akinek az aktivitás iránti kérvénye hónapok, sőt pár éve óta a hadügy-, vagy a honvédelmi minisztériumban hever elintézetlenül. Előreláthatóan ezek a kérvények most gyorsan nyernek elintéztést és a közel jövőben azok az urak, akik eddig a csöndes polgári élet terheit viselték vállukon, mint fess katonatisztek fog-nak közöttünk megjelenni.

A polgármester nyilatkozik a Foerk-ügyről.

— Főlegbezés a fogadalmi templom-bizottság határozata ellen. —

(Saját tudósítónktól.) Nemesak a közönség körében, de műszaki körökben is helyeslő visszhangra találtak azok a sorozatos cikkek, amelyek a *Délmagyarország* hasábjain a fogadalmi templom eredeti terveinek önkényes megváltoztatása ügyével foglalkoztak. Tegnap vezetőhelyen már fölvetettük a megoldásnak talán a legcélszerűbb módját, azt, hogy kérdezze meg a fogadalmi templombizottság, vagy akár a tanács maga *Schulek* Frigyes, hogy a Foerk-féle változtatásokat mint a templom tervezője helyesli-e, vagy az egységes stílus rovására valóknak tartja. *Schulek* szava kétségtelenül döntő volna ebben a már csaknem egészen elposványosodott kérdésben, amelynek a megoldásától pedig egy évszázadokra szóló, monumentális alkotás kivitelének milyensége függ. *Lázár György* dr. polgármester, akinél a *Délmagyarország* munkatársa ma látogatást tett, ugyancsak azt tartaná helyesnek, ha *Schulek*hez fordulna a város a változtatások elbírálása céljából. A polgármester, aki a fogadalmi templom eszméjének megteremtője és az idea megvalósításának lelke volt, a következőkben nyilatkozott a tervváltoztatások ügyéről:

— Véleményem az, ha a közgyűlés ragaszkodni kíván *Schulek* eredeti terveihez, akkor a közgyűlésnek ezt az óhaját be is kell tartani. Akkor, amikor a fogadalmi templombizottság az építkezés kivitelével *Foerk* Ernőt bízta meg, utasította is őt, hogy konturokban ragaszkodjék a *Schulek*-féle tervekhez. Mi, laikusok nem tudtuk azt eldönteni, hogy a részletekben szükségesek-e bizonyos változtatások a templom díszesebb tétele szempontjából, ezt a hozzáértő műszaki emberekre, az építészekre bíztuk, de bizony,

ugy emlékszem, hogy akkor senki sem állott elő azokkal a hibákkal, amiket a nagybizottság ülésén most szóváttettek s amiknek egyesek a kiküszöbölését kívánják. Én föltétlenül helyesnek tartom azt a megoldást, amit a *Délmagyarország* főszerkesztőre hozott, hogy tudniillik *kérdezzük meg Schuleket, hogy a templom egységes stílusa szempontjából helyénvalók-e azok a változtatások, amelyek az ő eredeti tervein történtek.*

Ezeket mondotta *Lázár György* dr. polgármester. Nyilvánvaló ezek után, hogy az egyetlen mód ennek a nagyfontosságú kérdésnek az eldöntésére *Schulek* megkérdezése volna. Így állván az ügy, egyenes kötelessége a tanácsnak, hogy *Schuleket* nyilatkozatra kérje föl, még mielőtt a fogadalmi templom dolgát a februári közgyűlés elé viszi.

A fogadalmi templom kőfaragó munkálataival áll összefüggésben az a főlegbezés, amelyet *Regdon* Sándor műépítész terjesztett ma be a tanácshoz az építő-bizottság határozata ellen. A főlegbezés, amelyben *Regdon* úgy is, mint törvényhatósági bizottsági tag, úgy is, mint a fogadalmi templombizottság tagja hibáztatja, hogy a kőfaragó munkákat takarékosági szempontból a *legdurvább kőanyagból végeztetik, szóról-szóra így hangzik:*

Tekintetes Tanács! A fogadalmi templom építő-bizottságának határozata ellen, mely szerint a kőfaragómunkák a legolcsóbb ajánlattevőnek adassanak ki, — ezennel sürgős előterjesztést nyújtok be, mert a följárolt kőanyag minősége nem olyan, hogy az egy szegedi fogadalmi templom hatalmas és messze századokra kiható építéséhez alkalmazható lenne; az a kőanyag ugyanis tudomásom szerint a leglazább mészkövekhez tartozik, melyet csakis nagymérvű kőragasztások által lehet ideiglenesen alkalmazhatóvá tenni, e szerint sem a lóburúti, sem a szerkezeti munkák, annál kevésbé a faragványos alizmunkákhoz semmiképp sem használható.

bura, igen kedvelt hangszer a tanyán s rá lehet mondani, ritka ház, ahonnan hiányzik. Okos dolog is az. Ott van mindjárt kéznél egész banda helyett. Lehet mellette nótázni, de még táncolni is. A hegedű egymaga nem ad olyan hangot, mint a tambura. No meg drága is a többi hangszerrel együtt. A tamburát ügyes kezű ember télen maga is elkészíti. Még csak pénzt sem kell érte adni. A másikhoz odaformálja, aztán kész. A kótáját nehezebb lerakni, de többszöri próbálgatás után az is csak sikerül.

Lám, Gárgyán Miska is milyen szépen kiveri rajta, hogy:

*Elmennék én hozzátok egy este,
Ha az anyád az ablakon nem lesne...*

A nóta ismerősnek tűnik föl.
— Ejnye mán no! ... hogy is van? —
találgatná Börcsök a szöveget.

— Hát nem tudja kend? — pattan föl a hanggal Gárgyán, — hiába vót kend legény! — mondja utána tréfásan.

Nagy nevetés támad. Többen évődnek, mert Börcsök feje deret fogott, az ő legénykora régen volt.

— Kendtök danolták először.

A szóra Börcsökben fölforr a vér. Dühösen az asztalra csap.

— Hát kinevettök, mer én öreg vagyok? Nohát, akkor elmék. Nem löszök

utatokba. Ha tudtam volna, hogy így vagytok, be se gyűltem volna.

Aztán az ajtó felé tart. Gárgyán csak elébe ugrik. Teheti, jó hosszú lábai vannak.

— Hát el akar kend mönni? ... azé az egy szóé?

— El! ... Mé bántotok ... — erősködik az öreg.

Tudja, hogy nem eresztik el. Az szégyen volna a gazdára, ha a mulatozásból valaki haraggal távoznék. Nem is akar Börcsök elmenni, csak éppen kéreti magát. Odagyűlnék hát a mulatozók s kérlelik nagy szóval.

— Antal bácsi, hát elmén kend? Csuffá akar kend tönni azé a csökiéységé? — engeszteli Bata Gyurka, ki az imént megsértette.

— Eresszetök, elmék! — pedig senki sem fogja. — Mulassatok magatok, látom, nincs rám szükség.

— Node, Antal bácsim! ... — kérleli a Roza lány is.

Erre a szóra az öreg egyszerre megbékül. Hogy is ne, mikor a Roza menyje akar lenni. Így már nem lehet haragot tartani. Mit szólna a világ.

— Nohát, a Roza kedvié itt maradok.

— Éjjön, éjjön! ...

Majdhogy úgy nem viszik Börcsöket az asztalhoz, olyan nagy az öröm.

— Bort hát a tetejibe ...

Mig a gazda borért jár a pincében, Börcsök odainti Rozát.

— Gyere ide, Roza lányom ... Mikor gyűssz mán el hozzánk?

Az féltősen lesüti a szemét. Ugyan minek is kérdez tőle ilyent, mikor annyian hallják. (Tudják ugyanis, hogy csak legény van a háznál.)

— Nem is tudom én azt ... — szégyenlősködik Roza.

— Na majd a nagyfarsangban ... — véli valaki.

Az öreg elgondolkodik. Bizony jó is lesz. Akkor legalább mulatnak egy nagyot. Oda is szól a gazdának, ahogy az bejön:

— Miska! haggy a borból ennek a lánynak a lakodalmára is.

— Maradt még Antal bácsi.

— No jól van akkor.

Roza kisompolyog a pitarba. Ha a sötét látni engedné, feltűnne a nagy öröm az arcán. Így csak a hangos szivverése árulja el a heves vágyakozását ...

Az ég azurjáról pedig a csillagok bera-gyognak a pitarba s egy-egy sugár megara-nyozza Roza festőszoknyáját. Az pedig csak nézi, nézi a sugarak játékát ...

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírűvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az
Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körút 19. szám alatt
kaphatók, esetleg részletfizetésre